

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6355/06
21.06.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Драгана Скока и Душанке Марјановић, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Ружом Урошевић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље АА, против решења Министарства рада, запошљавања и социјалне политике број 183-00-01740/2006-13 од 25.10.2006. године, у правној ствари остваривања права на дечији додатак, у нејавној седници већа одржаној дана 21.06.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства рада, запошљавања и социјалне политике број 183-00-01740/2006-13 од 25.10. 2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Општинске управе Алексинац број 183-4096 од 05.07.2006. године, којим јој није признато право на дечији додатак за сина ББ (друго дете) од __. године, јер поседује више од 20м² стамбеног простора по члану породице.

Тужиља оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права. Наводи да није власник објекта у коме живи са члановима свог породичног домаћинства супругом и децом, те да не остварује никакве приходе. Сматра неодрживим став туженог органа да се под поседовањем подразумева државина непокретности по основу права употребе и права становања, јер је супротан са низом закона који уређују својинске односе, па предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да у свему остаје при наводима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да Врховни суд Србије тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ, бр. 46/96) оценом навода у тужби, одговору на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и оспореног решења се види да је оспорено решење донео министар рада, запошљавања и социјалне политике, а да је на месту за потпис овлашћеног службеног лица туженог органа - министра, чије је име и презиме означено, наведено "по министра" и да је уместо министра решење потписало неко друго лице, чије је име и презиме нечитко, а потпис оверен печатом туженог органа. При том се тужени орган уводу решења позвао на одредбу члана 30. Закона о финансијској подршци породици са децом ("Службени гласник РС", број 16/02 и 115/05), према којој по жалбама на првостепена решења решава министар надлежан за социјална питања.

Одредбом члана 196. став 3. Закона о општем управном поступку («Службени лист СРЈ» број 33/97) прописано је да писмено решење, између осталог, садржи потпис службеног лица и печат органа. Одредбом члана 197. став 1. истог Закона, прописано је да увод решења садржи назив органа који доноси решење и потпис о надлежности тог органа, а одредбом члана 201. став 1. тог закона да решење потписује службено лице које га доноси.

Како је решење није потписао министар, чије је име и презиме означено, већ неко друго лице, чији је потпис нечитак и за које се не зна у ком својству потписује решење, нити има доказа да је овлашћено да решење донесе и потпише у смислу наведених законских одредби, при чему такво овлашћење мора бити, по броју и датуму доношења, означено у уводу решења, Врховни суд Србије је нашао да су приликом доношења оспореног решења повређена правила управног поступка које је у поновном поступку потребно отклонити.

Чињеница да се у списима туженог органа налази овлашћење издато ВВ за предузимање радњи и решавање у управном поступку у области финансијске подршке породици са децом, није од утицаја на решење ове управне ствари, с обзиром да у уводу решења није означено да ово лице доноси решење по овлашћењу министра, са бројем и датумом издавања овлашћења, нити је његово име, презиме и својство означено у потпису решења, већ име и презиме министра, као доносиоца акта.

Основано се, по оцени Врховног суда Србије, тужбом указује да је приликом донишења оспореног

решења погрешно примењено материјално право, односно одребе члана 6. став 1. Закона о финансијској подршци породици са децом («Службени гласник РС» број 16/02 и 115/05), према којој се право на дечији додатак може остварити уколико подносилац захтева, односно чланови његове породице не поседују непокретности на територији Србије и Црне Горе, осим одговарајућег стамбеног простора који одговара потребама појединца, односно породице. При томе се под поседовањем непокретности подразумева власништво на непокретностима, а не становање у објекту који је у власништву другог лица.

Како је у поступку утврђено, на основу решења Пореске управе о утврђивању пореза на имовину да је објекат, у коме тужиља станује са члановима свог породичног домаћинства, у власништву њеног свекра, који није члан њеног породичног домаћинства, не може се прихватити као правилан став туженог органа да је правилно поступио првостепени орган када је у поступку признавања права на дечији додатак узео у обзир стамбену зграду која се не води ни на једног члана тужиљиног породичног домаћинства.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Врховни суд Србије је тужбу уважио и оспорено решење поништио, одлучујући као у диспозитиву пресуде у смислу одредбе члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима, а у поновном поступку тужени орган је везан примедбама суда у погледу поступка изнетим у овој пресуди у смислу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 21.06.2007. године, У. 6355/06

Записничар Председник већа-судија

Ружа Урошевић, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ